

sættes at blive en hovedregel, men et supplement eller en bistand i akutte situationer.

Under de forudsætninger kan vi tilslutte os forslaget, da det som hovedregel bør være formanden, der træffer de endelige afgørelser. Formanden er alt andet lige mere uafhængig end en ellers kompetent direktør. Men at den, der har lavet indstillingerne, også skal træffe afgørelsen, er selvfølgelig lidt problematisk, så vi vil følge brugen af denne praksis meget nøje.

Så lægges der op til en absolut forældelsesfrist på tre år mod de nuværende to år. Dog kan klagerne i dag med de nuværende regler vente med at klage, til vedkommende er helt sikker på at have lyst til at klage, eller er helt sikker på, at der er noget galt, eller får overskud til at klage over den behandling, vedkommende har fået. Det har åbenbart betydet, at Patientklagenævnet har måttet behandle sager, der var 10 år gamle, hvilket ikke har været helt ukompliceret.

Nu må vi se, hvordan det kommer til at fungere med denne 3-års-regel. Vi skal jo huske, at klageadgangen skal være til gavn for patienterne og ikke laves for systemets skyld. Nogle gange kan man effektivisere så meget for at få et smidigt system, at man glemmer dem, det handler om, nemlig patienterne.

Ministeren anfører i sin skriftlige fremsættelse, at man for at styrke patienternes og de indklagede sundhedspersoners retsstilling vil indføre såkaldte agterskrivelser i partshøringen. Herefter skal et udkast til afgørelse i nævnet forelægges sagens parter. Det lyder meget sympatisk, men kan selvfølgelig få den negative konsekvens, at man som part i sagen kan lobbyere for en bestemt afgørelse, eventuelt gennem pressen. Det håber vi ikke bliver tilfældet, for umiddelbart ser bestemmelsen ud til at være en ekstra garanti for både klager og indklaget.

Det er til gengæld en klar styrkelse, at nævnet vil oplyse, om de afgørelser, der er truffet, er truffet i enighed eller blot af et flertal i nævnet. Denne praksis kan vi fuldt ud støtte.

Så alt i alt er der støtte til forslaget med de betænkeligheder, jeg netop har redegjort for.

Jørn Jespersen (SF):

I SF mener vi, der er god brug for en ændring af den måde, som Patientklagenævnet fungerer på i dag, og vi konstaterer, at det forslag, der ligger fra sundhedsministeren, langtfra lever op til de ambitioner, der oprindeligt var tale om fra ministeriets side, men i virkeligheden er en række

mindre ændringer, som man kan diskutere effekten og kvaliteten af.

Når vi går ind for at lave ganske voldsomme ændringer i Patientklagenævnets arbejde og organisation, har det tre hovedformål.

For det første er vi selvfølgelig enige i, at der er brug for en kortere sagsbehandlingstid. Sagsbehandlingstiden er i øjeblikket faldende, men er absolut ikke kommet langt nok ned.

For det andet er der brug for en meget bedre kvalitet i sagsbehandlingen, hvor hensynet til klageren i højere grad kommer i centrum, og hvor der kommer en konsistens i afgørelserne, sådan at man kan se en fast linje. Det er vores opfattelse, at afgørelserne fra Patientklagenævnet i dag svinger noget, og at det er svært at se en fast linje i afgørelserne.

Og endelig er vi meget optaget af, at Patientklagenævnets virksomhed i optimalt omfang bliver brugt til at sikre en højere kvalitet, at man lærer af erfaringerne og bruger sagerne til en systematisk tilbagemelding til de relevante amter, institutioner og sundhedspersoner, sådan at man i så stort omfang som overhovedet muligt forhindrer lignende sager i at opstå en anden gang.

De tre formål, som jeg her har nævnt, føler vi som sagt ikke, at det foreliggende forslag er i stand til bare tilnærmelsesvis at sikre.

For at tage ændringerne i formandskabet først, er vi da villige til at diskutere, om der er nogle gevinster at hente ved at ændre det, men vi synes, at den måde, hvorpå der er argumenteret i forslaget og i bemærkningerne, er meget tynd, og vi føler os ikke overbevist om, at det er fornuftigt at gøre det.

Hvis der er tale om, at der f.eks. har været nogle af de i dag siddende formænd, der har haft en urimelig stor indkomst, eller at deres virksomhed har været forhindret af anden beskæftigelse, ser vi gerne på det og medvirker til en ændring, men vi vil gerne have en bedre argumentation.

Med hensyn til at gøre sekretariatschefen, som nu er blevet direktør, til fungerende formand, er vi lodret imod. Vi synes, det virkelig er en svækkelse af klagerens retssikkerhed, og det er et ualmindeligt skidt princip, at administrationen indgår i det, der burde være en valgt, en udnævnt formands afgørelser. Det er en sammenblanding af forskellige roller, og her kan hensynet til effektiviteten på ingen måde opveje hensynet til klagerens og patientens retssikkerhed.